

Главнокомандующъ на турската войски е билъ Сердаръ Екремъ Абдулъ Керимъ Паша. Сръбската войска е достигнала само до границата, а нахлуванието въ България е било поверено на доброволцитѣ, които като не подпомогнати отъ никого, видѣхме имъ участието.

Следъ освобождението, освобождения отъ затвора Игуменъ Архимандритъ Макарии завежда дѣло противъ Пашаджика, който е останалъ въ България зарадъ имотното си състояние, което е било ливадата на р. бързея до Живовци, Ново село, Боровци, ниви и воденици въ село Живовци и целата планина „Пѣстрина“ въ Охридския и Палилулския районъ. Дѣлото е било гледано въ Берковския Окр. сждъ на 8 януарий 1880 год. подъ председателството на поета Иванъ Вазовъ. Пашаджико е билъ осжденъ и имотитѣ му описани за проданъ (секвестирани). Защитникъ на манастира е билъ адвокатъ Каменъ Гаганишки. Пашаджико се е молилъ да даде воденицата и имотитѣ си въ с. Живовци, като апелиралъ дѣлото въ апелацията. Затова Министерството на правосъдието съ предписание подъ № 3824 отъ 1884 год. до Ломския Окр. Сждъ, въ допълнение телеграмата 2172 с. г. предписза да се спратъ протоколитѣ № № 8 и 13 с. г. по продажба на горепоменатия имотъ на Пашаджика, и казания Окржж. Сждъ (Берковския е билъ закритъ и прехвърленъ къмъ Ломъ, като тогавашенъ окр. градъ) съ определение 252 отъ 25 августъ 1884 год., спира продажбата. Въ апелацията Пашаджико е защитаванъ отъ адвокатъ Григоръ Найденовъ срещу ливадата при Беглишкия мостъ (на р. Бързея) и спечелва дѣлото, понеже е действувалъ въ друга държава и въ време на война. А манастира остава да дължи на защитника си Кършовски 17287·50 лв. което задължение пада въ Ломския окр. сждъ съ решение 185 по заведено дѣло 210, разгледано на 20. X. 1884 г., като адвокатъ Илия Флоресковъ за тази защита търсилъ 586·62 лв.: на горнитѣ 17287·50 лв. отъ първитѣ